

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

- 1.
 - 2.
- appellanten,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/31014 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 25 januari 2007 in het
geding tussen:

appellant sub 2,

en

appellant sub 1.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, geweigerd om appellant sub 2 (hierna: de vreemdeling) ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij uitspraak van 25 januari 2007, verzonden op 29 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem (hierna: de rechtbank), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat appellant sub 1 (hierna: de minister) een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 februari 2007, en de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

Bij brief van 9 maart 2007 heeft de vreemdeling een reactie op het hoger-beroepschrift van de minister ingediend. Bij brief van dezelfde dag heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie op het hoger-beroepschrift van de vreemdeling ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief van zijn hoger-beroepschrift klaagt de minister dat de rechtbank buiten de grenzen van het geschil is getreden, door te overwegen dat, nu in het besluit van 29 mei 2006 voor het eerst is erkend dat de vreemdeling staatloos is, waarbij Tadzjikistan als land van herkomst wordt gezien, doch de vreemdeling ten onrechte voorafgaande aan het nemen van dat besluit niet de gelegenheid heeft gehad aannemelijk te maken dat hij voldoet aan de voorwaarden van het beleid ten aanzien van vreemdelingen die buiten hun schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken, dat besluit onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en de weigering om de vreemdeling ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen onvoldoende is gemotiveerd, nu de vreemdeling in beroep deze gronden niet heeft aangevoerd.

2.1.1. Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) doet de rechtbank uitspraak op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

2.1.2. Aan het besluit van 29 mei 2006, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen daartoe, is ten grondslag gelegd dat, voor zover thans van belang, de vreemdeling niet voldoet aan de in Wijzigingsbesluit Vreemdelingenencirculaire 2005/11 (hierna: WBV 2005/11) gestelde

voorwaarde dat hij zelfstandig heeft geprobeerd zijn vertrek uit Nederland te realiseren en zich aantoonbaar heeft gewend tot de vertegenwoordiging van het land waar hij als staatloze eerder zijn gewone verblijfplaats had.

2.1.3. In beroep heeft de vreemdeling slechts betoogd dat, zolang nog niet onherroepelijk is beslist op zijn asielaanvraag en derhalve in rechte nog niet vaststaat dat hij in het land van herkomst niet voor vervolging te vrezen heeft, niet kan worden verwacht dat hij zich tot de vertegenwoordiging van dat land wendt, zodat in het besluit van 29 mei 2006 ten onrechte met toepassing van het volgens WBV 2005/11 gevoerde beleid is onderzocht of hij ambtshalve in het bezit kan worden gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking, verband houdend met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

Nu de vreemdeling niet heeft aangevoerd dat hij ten onrechte niet de gelegenheid heeft gehad om aannemelijk te maken dat hij voldoet aan de in WBV 2005/11 gestelde voorwaarden, is de rechtbank, door deze omstandigheid niettemin in haar beoordeling te betrekken, buiten de door artikel 8:69, eerste lid, van de Awb getrokken grenzen van het geschil getreden. De grief slaagt.

2.2. De tweede grief van de minister, die is gericht tegen de gegrondverklaring van het beroep, de toekenning van schadevergoeding en de proceskostenveroordeling, slaagt evenzeer, nu deze beslissingen zijn gegrond op het hiervoor onjuist bevonden oordeel van de rechtbank.

2.3. In zijn enige grief klaagt de vreemdeling terecht dat de rechtbank, door geen oordeel over de hiervoor onder 2.1.3 bedoelde beroepsgrond te geven, in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Awb heeft gehandeld. De grief slaagt.

2.4. De hoger beroepen van de minister en de vreemdeling zijn kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd.

Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling het volgende.

2.4.1. De in de beroepsgrond opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling eerder (uitspraak van 18 december 2003 in zaak no. 200307174/1, JV 2004/75) beantwoord. Uit de overwegingen van die uitspraak, waarbij de Afdeling blijft en waaraan de beroepsgrond niet afdoet, vloeit voort dat de grond niet kan leiden tot vernietiging van het besluit van 29 mei 2006.

2.4.2. Nu de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgrond, blijkens het hiervoor overwogene, geen grond geeft voor een ander oordeel, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling alsnog ongegrond verklaren.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart de hoger beroepen gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 25 januari 2007 in zaak no. AWB 06/31014;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. H. Troostwijk, Leden, in tegenwoordigheid van mr. R.J.R. Hazen, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

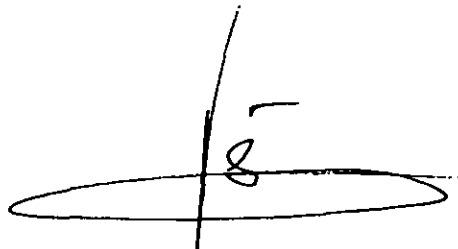
w.g. Hazen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 juni 2007

452

Verzonden: - 1 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

(A)

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummers: AWB 06/31013 (asiel) en AWB 06/31014 (regulier)

Datum uitspraak: 25 januari 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

Inzake

geboren op
v-nummer
Staatloos,
eiser,
gemachtigde mr. T. Arts,

tegen

de Minister van Justitie,
(voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie),
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 11 oktober 2004 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 14 april 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Op 5 november 2004 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit. Bij brief van 4 maart 2005 heeft verweerder het besluit van 11 oktober 2004 ingetrokken.

Bij besluit van 2 juni 2005 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 14 april 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wederom afgewezen. Op 28 juni 2005 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit. Bij brief van 7 november 2005 heeft verweerder het besluit van 2 juni 2005 ingetrokken.

Bij besluit van 29 mei 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 14 april 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wederom afgewezen.

Op 26 juni 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 14 december 2006. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M.M.J. Pieters.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiser, behorend tot de Oezbeekse bevolkingsgroep, woonde in Tadzjikistan toen de oorlog uitbrak en de Sovjet-Unie uiteen viel. In 1993 kwamen de Koelabben aan de macht. Eiser werkte op dat moment in een winkel die gelegen was in een buurt waar zich het hoofdkwartier van de oppositie bevond. De Koelabben liepen met wapens en namen spullen uit de winkel mee. Eiser werd vanaf 1993 vaak mishandeld. Dit kwam omdat eiser voor de oorlog bevriend was met mensen van de oppositie. In 1993 en 1994 werd eiser ook mishandeld door verschillende bendes en door de politie. In 1995 werd de zoon van de directeur van de winkel ontvoerd en werd de winkel in brand gestoken. Daarop is eiser met zijn gezin naar Oezbekistan vertrokken. Daar kreeg hij problemen met de autoriteiten omdat hij werd gezien als een Wakhabist. Ook kwamen er onbekende mensen langs die zeiden dat hij hen moest helpen zodat er andere machthebbers zouden komen. Hierbij bedreigden zij eiser. In juni 1996 werd hij voor drie dagen opgepakt door de autoriteiten. Eiser vertelde over zijn vlucht uit Tadzjikistan en over de oppositie aldaar. Pas later kwam hij erachter dat de oppositie bestond uit Wakhabisten. Toen werd hij nogmaals voor drie dagen opgepakt en ervan beschuldigd dat hij bij de oppositie zat. Vervolgens werd eiser steeds bezocht door een wijkagent waaraan hij geld moest betalen. In 1997 werd eiser vier dagen vastgehouden door de politie en mishandeld. In maart 1999 werd hij veertig dagen vastgehouden en gemarteld. Eiser wilde daarop Oezbekistan verlaten en regelde een officieel Oezbeeks verblijfsdocument. In 2002 kreeg eiser ook een Oezbeeks paspoort, maar hij kon geen visum krijgen. Derhalve heeft hij via een vrouw zijn reis laten regelen en is hij naar Nederland gegaan.

3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Eiser bezit niet meer het staatsburgerschap van Tadzjikistan en is derhalve staatloos. Verweerder merkt primair Tadzjikistan als land van bestendig verblijf aan omdat eiser daar gedurende vijftiendertig jaar gewoond, geleefd en gewerkt heeft. De problemen van eiser in Tadzjikistan zijn onvoldoende zwaarwegend om tot vluchtelingenschap te kunnen concluderen. Er is namelijk niet gebleken van persoonlijke feiten en omstandigheden die leiden tot vluchtelingenschap, noch is gebleken dat de problemen van overheidswegen werden veroorzaakt. Uit het relaas is juist af te leiden dat eiser Tadzjikistan heeft verlaten vanwege de algemene, chaotische situatie die op dat moment aldaar bestond. Subsidiair gaat verweerder uit van Oezbekistan als het land van bestendig verblijf. Ook dan komt verweerder tot de conclusie dat de problemen van eiser onvoldoende zwaarwegend zijn om voor vluchtelingenschap in aanmerking te komen. Eiser is immers steeds zonder voorwaarden weer vrijgelaten en is niet in officiële staat van beschuldiging gesteld. Derhalve valt niet in te zien dat hij in de bijzonder negatieve aandacht van de autoriteiten staat. Eiser heeft bovendien in 2000 een officieel document gekregen van de autoriteiten zodat niet aannemelijk is dat hij nog te vrezen

heeft van deze autoriteiten. Op grond van het voorgaande komt eiser tevens niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000. Ook komt hij niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000. Voorts heeft verweerder overwogen dat eiser niet heeft voldaan aan de voorwaarden van het buitenschuld beleid zodat hij niet in kan worden aangemerkt als een vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken. Tot slot heeft verweerder ter zitting toegegeven dat het procesverloop in onderhavige zaak niet de schoonheidsprijs verdient. Echter er is volgens verweerder geen sprake van misbruik van de bevoegdheid dan wel strijd met het fairplay-beginsel, nu de hele aanvraag wederom ter beoordeling voorligt en eiser niet dermate in zijn belangen is geschaad dat sprake is van strijd met voornoemde beginselen.

4. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Volgens eiser zijn de eerdere besluiten van verweerder van 11 oktober 2004 en 2 juni 2005 steeds op nieuwe afwijzingsgronden gebaseerd en vervolgens ingetrokken, zodat wel degelijk sprake is van misbruik van bevoegdheid van verweerder en strijd met het fairplay-beginsel. Verwezen wordt naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 21 juli 2003 (JV 2003, 372). Voorts stelt eiser dat hij wel persoonlijke problemen heeft gehad in Tadzjikistan. Hij woonde in een wijk van de oppositie en het partijkantoor van de oppositie lag vlakbij de winkel waar hij werkte. Derhalve werd eiser gezien als een tegenstander van het regime. Nu dat regime ook thans aan de macht is in Tadzjikistan heeft eiser bij terugkeer te vrezen voor vervolging. Ook in Oezbekistan heeft eiser ernstige problemen ondervonden die duiden op vluchtelingenschap dan wel het risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Tot slot acht eiser de wijze van toetsing die verweerder heeft uitgevoerd bij het ambtshalve beoordelen van het buitenschuldbeleid juridisch en ethisch onjuist.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

Ten aanzien van het beroep tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel (AWB 06/31013)

6. Gezien de gronden van het beroep heeft de rechtsstrijd betrekking op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000 genoemde inwilligingsgronden.

7. Allereerst stelt de rechtbank vast dat niet in geschil is dat eiser niet meer het staatsburgerschap van Tadzjikistan heeft en derhalve staatloos is. Verwezen wordt naar het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake het Staatsburgerschaps- en Vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie van 14 augustus 2002. Eiser heeft zijn staatsburgerschap verloren omdat hij meer dan vijf jaar buiten de grenzen van Tadzjikistan heeft gewoond en zich niet heeft laten registreren bij een diplomatieke vertegenwoordiging binnen vijf jaar na zijn verhuizing. Ingevolge onderdeel C1/4.2.4 van de Vreemdelingen-circulaire (Vc) 2000 dient als land van herkomst van een staatloze te worden aangemerkt een land waar de staatloze persoon heeft verbleven en dat vanwege de aard en de duur van het verblijf en de banden die die persoon met het land heeft, kan worden gezien als zijn gebruikelijke verblijfplaats ('Country of former habitual residence'). Bepalend hiervoor is de vraag of de vreemdeling in het betreffende land het centrum van zijn activiteiten (werk, wonen, familie) heeft. Niet in geschil is dat Tadzjikistan op grond van het voorgaande voor eiser als land van herkomst kan worden aangemerkt.

8. Ter beoordeling staat de vraag of verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat de problemen van eiser in Tadzjikistan onvoldoende zwaarwegend zijn voor vluchtelingenschap. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht opgemerkt dat uit het relaas van eiser is af te leiden dat hij Tadzjikistan heeft verlaten vanwege de algemene, chaotische situatie die aldaar op dat moment bestond. Elser heeft geen feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat hij persoonlijk te vrezen heeft voor vervolging. Hij heeft zelf verklaard dat sprake was van een oorlog tussen het volk waarbij werd geroofd, mishandeld, vermoord en verkracht en dat iedereen problemen kreeg toen de oppositie aan de macht kwam. Dat eiser werkte in een winkel gelegen nabij het hoofdkwartier van de oppositie, waarvan ook de directeur van de winkel contacten had met de oppositie en dat eiser ook zelf bevriend was met de oppositie, heeft verweerder als onvoldoende kunnen aanmerken. Immers, gezien de situatie liep de gehele oppositie gevaar en niet is gebleken dat eiser in de bijzondere negatieve aandacht stond van het regime. Derhalve is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft gesteld dat niet is gebleken van feiten en omstandigheden waaruit volgt dat eiser persoonlijk te vrezen heeft voor vervolging. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat de problemen van eiser in Tadzjikistan onvoldoende zwaarwegend zijn voor vluchtelingenschap.

9. Ten aanzien van het beroep tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning regulier (AWB 06/31014)

10. Verweerder heeft gesteld dat eiser niet voldoet aan de voorwaarden van het beleid inzake vreemdelingen die buiten hun schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken (onderdeel C2/8 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000). Met elser is de rechtbank van oordeel dat het in zijn geval onjuist was om op deze wijze te toetsen aan het buitenschuld beleid terwijl nog sprake was van een lopende asielprocedure. De rechtbank acht daartoe het volgende redengevend. In het eerste besluit van 11 oktober 2004 heeft verweerder Oezbekistan als land van eerder verblijf aangemerkt en heeft verweerder een (inhoudelijke) beoordeling ten aanzien van Tadzjikistan achterwege gelaten nu eiser, volgens verweerder, zal worden toegelaten in Oezbekistan. Vervolgens heeft verweerder dit besluit ingetrokken omdat eiser in Oezbekistan te veel problemen heeft ondervonden zodat niet kon worden gesteld dat eiser aldaar onder normale omstandigheden heeft kunnen leven. In het tweede besluit van 2 juni 2005 heeft verweerder overwogen dat aan de problemen die eiser in Oezbekistan heeft ondervonden, wordt voorbijgegaan in de beoordeling van eisers asielaanvraag, daar Oezbekistan niet het land is waarvan eiser de nationaliteit heeft, dan wel op grond van de nationaliteitswetgeving in de landen van de voormalige Sovjet-Unie kan krijgen. Verweerder is uitgegaan van de Tadzjiekse nationaliteit van eiser en heeft overwogen dat het enkel behoren tot de Oezbeekse bevolkingsgroep onvoldoende is om in aanmerking te komen voor vluchtelingenschap, waarbij werd verwezen naar een Duits ambtsbericht. Vervolgens is ook dit besluit ingetrokken omdat het Duitse ambtsbericht slechts een intern document was en derhalve van een kenbare motivering geen sprake was. Uiteindelijk is op 29 mei 2006 het bestreden besluit genomen. In dit besluit erkent verweerder dat eiser staatloos is en merkt verweerder Tadzjikistan aan als land van bestendig verblijf en daarmee als land van herkomst. Nu verweerder zich eerst in het bestreden besluit op voornoemd standpunt heeft gesteld, kan verweerder in redelijkheid niet in ditzelfde besluit aan eiser tegenwerpen dat hij niet heeft voldaan aan de voorwaarden van het buitenschuld beleid, aangezien het voor eiser tot aan dat moment onduidelijk was tot welk land hij zich volgens verweerder moest wenden. Verweerder had in redelijkheid eiser in de gelegenheid moeten stellen om te kunnen voldoen aan de voorwaarden van het buitenschuldbeleid. Gelet op het voorgaande heeft verweerder het besluit onvoldoende zorgvuldig voorbereid en heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat eiser niet in

aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken".

11. Derhalve is het beroep gegrond wegens schending van het motiveringsvereiste (artikel 3:46 van de Awb) en wegens schending van het zorgvuldigheidsvereiste (artikel 3:2 van de Awb). Verweerder zal een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak. Er bestaat aanleiding voor een proceskostenveroordeling. Voorts bestaat aanleiding de Staat aan te wijzen als de rechtspersoon die aan eiser het door hem betaalde griffierecht dient te vergoeden.

rectificatie

d.d. 31.01.2007

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep asiel (AWB 06/31013) ongegrond;
De rechtbank verklaart het beroep regulier (AWB 06/31014) gegrond;

vernietigt het besluit van 29 mei 2006 voor zover ziet op de welgering van een verblijfsvergunning regulier;

draagt verweerder op binnen zes weken een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser ten bedrage van € 644, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als de rechtspersoon die deze kosten dient te voldoen aan de griffier van deze nevenzittingsplaats.

wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon om aan eiser € 141 te betalen ter vergoeding van het door hem betaalde griffierecht.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.F. Giellssen en in het openbaar uitgesproken op 25 januari 2007 in tegenwoordigheid van K.M.C. van Middelkoop als griffier.

de griffier

de rechter

K.M.C. van Middelkoop

W.F. Lin

VERZONDEN OP

29 JAN 2007

Rectificatie:
VERZONDEN OP

31 JAN 2007

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
21 FEB 2007	
ZAKEN:	1343 / 1
AAN:	
BEWAKER:	DE:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
 de Minister van Justitie
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mr. A.G.J. van Ouwerkerk
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Arnhem
 van 25 januari 2007
 met kenmerk 06/31014

Inzake:

met IND-kenmerk 0404.14.0164
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr. T. Arts
 advocaat te Arnhem

Procesvertegenwoordiging
 's-Hertogenbosch
 Magistraatlaan 222
 5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
 5201 AC 's-Hertogenbosch

mr. L. Verheijen
 073 688 30 58

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Arnhem van 25 januari 2007, verzonden op 29 januari 2007 en gerectificeerd verzonden op 31 januari 2007, met kenmerk Awb 06/31014 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 29 mei 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd voor zover die ziet op de weigering van een verblijfsvergunning regulier, de Minister heeft opgedragen om binnen zes weken met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 14 april 2004 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 Vw.
- 2.2 Bij besluit van 11 oktober 2004 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Op 5 november 2004 heeft verweerder beroep ingesteld tegen dit besluit. Bij brief van 4 maart 2005 heeft de Minister het besluit van 11 oktober 2004 ingetrokken.
- 2.4 Bij besluit van 2 juni 2005 heeft de Minister de aanvraag van verweerder wederom afgewezen en ambtshalve besloten dat aan verweerder niet een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw wordt verleend.
- 2.5 Op 28 juni 2005 heeft verweerder beroep ingesteld tegen dit besluit. Bij brief van 7 november 2005 heeft de Minister het besluit van 2 juni 2005 ingetrokken.
- 2.6 Bij besluit van 29 mei 2006 heeft de Minister de aanvraag wederom afgewezen en wederom ambtshalve besloten aan verweerder niet een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw te verlenen.
- 2.7 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard voor zover dat ziet op de weigering van een verblijfsvergunning regulier.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 10 op pagina 4 en 5 van de bestreden uitspraak:

"(...) Met eiser is de rechtbank van oordeel dat het in zijn geval onjuist was om op deze wijze te roetsen aan het buitenschuld beleid terwijl nog sprake was van een lopende asielprocedure. De rechtbank acht daartoe het volgende roedgevend. (...) Nu verweerder zich eerst in het bestreden besluit op voornoemd standpunt heeft gesteld, kan verweerder in redelijkheid niet in ditzelfde besluit aan eiser tegenwerpen dat hij niet heeft voldaan aan de voorwaarden van het buitenschuld beleid, aangezien het voor eiser tot aan dat moment onduidelijk was tot welk land hij zich

volgens verweerder moest warden. Verweerder had in redelijkheid eiser in de gelegenheid moeten stellen om te kunnen voldoen aan de voorwaarden van het buitenschuldbeleid. Gelet op het voorgaande heeft verweerder het besluit onvoldoende zorgvuldig voorbereid en heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken".

Grief 2

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berust de rechtsoverweging 11 op pagina 5. Gegrond bevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

- 4.1. Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (verder: Awb) doet de rechtbank uitspraak op de grondslag van het beroepsschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting. Ingevolge het tweede lid respectievelijk het derde lid van artikel 8:69 van de Awb valt de rechtbank ambtshalve de rechtsgronden respectievelijk de feiten aan.
- 4.2. In zijn gronden van beroep verwijst verweerder met betrekking tot het staatlozenbeleid naar zijn zienswijze van 12 mei 2006. Blijkens deze zienswijze stelt verweerder zich op het standpunt dat de manier van toetsen zoals voorgeschreven in WbV 2005/11 tijdens een lopende asielprocedure juridisch en ethisch niet toelaatbaar is. Verweerder concludeert vervolgens in zijn zienswijze dat van een asielzoeker die nog in procedure is niet kan worden verwacht dat hij zich tot de overheid van zijn land wendt, omdat dit hem voor keuzes stelt die redelijkerwijze niet aan hem gesteld kunnen worden.
- 4.3. Door te overwegen dat de rechtbank met eiser van oordeel is dat het in zijn geval onjuist was om op deze wijze te toetsen aan het buitenschuld beleid terwijl nog sprake was van een lopende asielprocedure, heeft de rechtbank de gronden van het beroep op onoorbare wijze aangevuld. Immers de rechtbank overweegt, samengevat, dat verweerder niet wist waar hij aan toe was nu in de diverse besluiten steeds van een andere nationaliteit werd uitgegaan en dat het derhalve onredelijk is om in het besluit waarin voor het eerst wordt geconcludeerd dat verweerder staatloos is en Tadzjikistan als land van bestendig verblijf heeft, tevens tegen te werpen dat eiser niet voldoet aan de voorwaarden van het buitenschuld beleid. De rechtbank treedt hiermee buiten de beroepsgronden. Verweerder is immers van mening dat het staatlozenbeleid als zodanig, wanneer dit ambtshalve wordt getoetst na een asielaanvraag juridisch en ethisch niet toelaatbaar is. Waar verweerder derhalve de toepassing van het beleid ansich aanvalt, beoordeelt de rechtbank de toepassing van afzonderlijke voorwaarden van het beleid tegen de achtergrond van het procesverloop in het specifieke geval van verweerder. De Minister stelt zich op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte de gronden van het beroep op deze wijze heeft aangevuld.
- 4.4. Voorts kunnen de overwegingen van de rechtbank ook om de volgende reden niet gevolgd worden.

- 4.5. In artikel 3.4. eerste lid. aanhef en onder w. van het Vreemdelingenbesluit 2000 (verder: Vb 2000) is als beperking, bedoeld in artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw 2000) opgenomen de beperking verband houdend met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.
- 4.6. Ingevolge artikel 3.6, aanhef en onder a, Vb 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000 onder voormelde beperking ambtshalve worden verleend.
- 4.7. Blijkens paragraaf C2/8.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (verder: Vc 2000) komt een vreemdeling, van wie de aanvraag om toelating is afgewezen, indien hij kan aantonen dat hij buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken, onder voorwaarden in aanmerking voor een verblijfsvergunning onder de beperking "verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken". De voorwaarden van dit beleid zijn thans nader uitgewerkt in paragraaf B14/3 Vc 2000.
- 4.8. In paragraaf B14/3.4.3 Vc 2000 is het volgende opgenomen:
"Indien de vreemdeling is uitgeprocedeerd, bijvoorbeeld omdat hij ten tijde van de asielprocedure niet kon aantonen dat hij in aanmerking kwam voor verblijf op grond van het beleid inzake vreemdelingen die buiten hun schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken, maar inmiddels meent dat hij aan de voorwaarden voldoet, kan hij de verblijfsvergunning regulier aanvragen bij de gemeente waar hij zijn woon- of verblijfplaats heeft (zie artikel 3.33a VV en B1)."
- 4.9. Uit voormeld beleid volgt dat aan de vreemdeling die tijdens zijn asielprocedure niet kan aantonen dat hij staatloos is en buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken, de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 3.4 van het Vb 2000 ambtshalve wordt geweigerd. Tevens volgt evenwel uit het beleid dat indien de vreemdeling na afloop van zijn asielprocedure alsnog kan aantonen dat hij aan de voorwaarden voor verlening van voormelde verblijfsvergunning voldoet, deze hem, op zijn aanvraag, kan worden verleend. Dit beleid is niet kennelijk onredelijk.
- Zie:*
- AbRS, d.d. 18 december 2003, 200307174/1, JV 2004/75.*
- 4.10. In het voornemen van 10 april 2006 dat is ingelast in het vernietigde besluit is ten aanzien van het staatlozenbeleid overwogen dat verweerder gevolgd wordt in zijn stelling dat hij staatloos is. Daarmee voldoet verweerder evenwel nog niet aan de voorwaarden van het staatlozenbeleid. Verweerder is er vervolgens op gewezen aan welke voorwaarden hij dient te voldoen, daarna is de conclusie getrokken dat verweerder aan deze voorwaarden niet voldoet. Dat verweerder niet aan de voorwaarden voldoet wordt door hem in de zienswijze niet bestreden. Gelet op het vorenstaande was het niet onredelijk aan verweerder ambtshalve geen verblijfsvergunning te verlenen. De rechtbank heeft zulks miskend.
- 4.11. De rechtbank overweegt ten onrechte dat nu eerst in de vernietigde beschikking het standpunt is ingenomen dat betrokkene staatloos is en Tadzjikistan als land van herkomst moet worden aangemerkt, het voor verweerder onduidelijk was tot welk land hij zich zou moeten wenden en mitsdien niet in de gelegenheid is gesteld om te voldoen aan de voorwaarden van het buitenschuldbeleid. De rechtbank gaat er immers

hiermee aan voorbij dat in het kader van dit beleid van belang is of de betrokken vreemdeling kan terugkeren naar een land waar hij verblijf heeft gehad en niet slechts de mogelijke terugkeer naar het land van herkomst van belang is.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrond verklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 29 mei 2006 ingestelde beroep.

Den Bosch, 21 februari 2007

Gemachtigde

A.G.J. van Ouwkerk, Unit manager procesvertegenwoordiging

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Bosch
Postbus 118
6201 AC Den Bosch
telefoon 073 - 888 3058
telefax 073 - 888 30 86

T-1

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Eusebiusbuitensingel 5
6828 HT ARNHEM
Postbus 5418
6802 EK ARNHEM
tel. 026 - 353 18 60
fax 026 - 353 18 65
www.rechtsbijstandasiel.nl

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax: 070-3651380

mr. M.L. Booij
jurist

mr. J.J.T. van Loo
advocaat

mw. mr. M.J.A. Rinkes
advocaat

mw. mr. M.H.R. de Boer
jurist

mr. T. Arts
jurist

mw. mr. Y.G.F.M. Coenders
jurist

mr. E.C. Sluiter
jurist

mw. mr. J. Nourhussen
jurist

mw. mr. M. Stoetzer - van Esch
jurist

mr. W.J.C. Robben
jurist

mr. K.C. Victorian
jurist

hoger beroep regulier

Amhem, 23 februari 2007

Betreft

Geboren

Nationaliteit : Burger van Tadzjikistan

IND-nummer : 0404.14.0164

Ons kenmerk : TA / TA / 0502581

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN 15HC	
23 FEB 2007	
ZAAKNR.	1549/1
AAN:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geacht college,

Namens de heer wordt hierbij een hoger beroepschrift ingediend.
Gemachtigde verzoekt u om de verschuldigde griffiekosten af te schrijven van de rekening courant van de Stichting Rechtsbijstand Asiel Nederland.

De heer , geboren op staatloos, hierna te noemen appellant, heeft op 14 april 2004 een aanvraag voor het verlenen van een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van 11 oktober 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, hierna te noemen verweerder, de aanvraag afgewezen. Bij brief van 4 maart 2005 heeft verweerder de beschikking van 11 oktober 2004 ingetrokken. Bij beschikking van 2 juni 2005 heeft verweerder de aanvraag opnieuw afgewezen. Bij brief van 7 november 2005 heeft verweerder de beschikking van 2 juni 2005 ingetrokken. Bij beschikking van 29 mei 2006 heeft verweerder de asielaanvraag wederom afgewezen. In deze beschikking heeft verweerder eveneens ambtshalve geoordeeld dat appellant niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor staatlozen die buiten hun schuld Nederland niet kunnen verlaten. Op 26 juni 2006 is namens appellant tegen voormelde beschikking een beroepschrift regulier ingediend. Bij uitspraak van 25 januari 2007 heeft de rechtbank te 's-Gravenhage, nevensittingsplaats Amhem, het beroep regulier (registratienummer AWB 06/31014) gegrond verklaard. De (gerectificeerde) uitspraak is op 31 januari 2007 aan gemachtigde verzonden.

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank en tekent daartegen hoger beroep aan.
Appellant kiest bij de indiening van het hoger beroepschrift woonplaats bij het kantoor van mr. T. Arts aan de Eusebiusbuitensingel 5 te Arnhem (postadres Postbus 5418, 6802 EK Arnhem), die verklaart uitdrukkelijk te zijn gemachtigd als bepaaldelijk gevolmachtigde tot het instellen van het hoger beroep en als zodanig zal optreden met het recht van vervanging (bijlage).

SNS Bank Arnhem
90.28.34.487

Stichting Dertengelden
Rechtsbijstand Asiel
SNS Bank Arnhem
rek: 96.29.93.328

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Het hoger beroepsschrift berust op een grief.

Grief:

Ten onrechte heeft de rechtbank in de uitspraak geen oordeel gegeven over de door appellant in beroep ingenomen stelling dat verweerder op juridische en ethische gronden tijdens een nog lopende asielprocedure niet ambtshalve kan toetsen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in WBV 2005/11.

Door hierover geen oordeel te geven is er sprake van schending van artikel 8:69 eerste lid Awb.

Motivering en toelichting bij deze grief:

Weliswaar heeft de rechtbank het beroep regulier gegrond verklaard, maar de rechtbank is daarbij niet in gegaan op de gronden die in dat verband door appellant naar voren waren gebracht.

Appellant heeft in de gronden bij het beroep en in het pleidooi ter zitting gemotiveerd betoogd dat verweerder op juridische en ethische gronden tijdens een nog lopende asielprocedure niet ambtshalve kan toetsen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in WBV 2005/11.

De rechtbank heeft in punt 10 van de uitspraak geoordeeld: *'Nu verweerder zich eerst in het bestreden besluit op voornoemd standpunt heeft gesteld, kon verweerder in redelijkheid niet in ditzelfde besluit aan eiser tegenwerpen dat hij niet heeft voldaan aan de voorwaarden van het buitenschuld beleid, aangezien het voor eiser tot aan dat moment onduidelijk was tot welk land hij zich volgens verweerder moest wenden.'*

Daarmee zegt de rechtbank impliciet dat verweerder tijdens een lopende asielprocedure wel aan WBV 2005/11 mag toetsen. Daarmee heeft de rechtbank de facto de grondslag van het beroepsschrift gewijzigd en artikel 8:69 eerste lid Awb geschonden.

Appellants standpunt, zoals weergegeven in de gronden bij het beroep en in het pleidooi ter zitting was onderdeel van het geschil, waarop de rechtbank - op grond van artikel 8:69 eerste lid Awb - in de uitspraak een oordeel had dienen te geven.

Conclusie:

Appellant is van mening dat de rechtbank in de hier bestreden uitspraak terecht het door appellant ingediende beroepsschrift gegrond heeft verklaard, maar ten onrechte geen oordeel heeft gegeven over de gronden waarop appellant zich in het beroepsschrift heeft gebaseerd.

Appellant verzoekt u daarom de aangevoerde grief gegrond te verklaren en:

- I De bestreden uitspraak van 25 januari 2007 te bevestigen met verbetering van gronden;
- II De Staatssecretaris van Justitie te veroordelen tot het vergoeden van de proceskosten.

Hoogachtend,

mr. T. Arts

Bijlagen:

1. Afschrift uitspraak rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 25 januari 2007 (registratienummer AWB 06/31014)
2. Afschrift machtiging